

Izmeklē Antons Breke # 2

Fjells raksta lieliski! Viņš zina, kā izklaidēt un kāpināt spriedzi. Katram personāžam ir savs stāsts, kas, sižetam attīstoties, meistarīgi iekļaujas romānā.

Dast Magazine, Zviedrija

Nedaudz brutalitātes, nedaudz vardarbības un asiņu. Pavisam nedaudz – tikai lai parādītu realitāti, nekā lieka. Jo romāns “Ēnu istaba” ir ļoti reālistisks, vai tad ne?! Tā tik tiešām varēja notikt... Vai varbūt notiek tieši šobrīd. Kriminālromāns, kas pelnījis visu šī žanra literāro godalgu nominācijas!

Laikraksts Ystads Allehanda, Zviedrija

Fjells atšķirībā no citiem nebaidās rakstīt par tumšo pusi – par to viņš ir pelnījis uzslavu. Un tas, cik aizraujoši viņš spēj aizpildīt romāna 432 lappuses, izraisa ikviena lasītāja sajūsmu.

Laikraksts Moss Avis, Norvēģija

Romānam “Ēnu istaba”, lai cik nejaukas ir dažas attēlotās ainas, piemīt apbrīnojama spriedzes intensitāte. Kā jau allaž, lasot lielisku kriminālromānu, neviļus pārņem neērtība par izjusto baudījumu, ko tas rada mūsos, lasītājos...

Laikraksts Jyllands-Posten, Dānija

Jan-Erik Fjell

SKYGGEROM

Jāns Ēriks Fjells

Ēnu īstaba

No norvēģu valodas tulkojusi
Raita Kozlovska

821.113.5-31

Fj 001

Jan-Erik Fjell

SKYGEROM

Copyright © Jan-Erik Fjell 2012

Published by agreement with Grand Agency.

Vākam izmantots attēls © iStock.com/wooyaa

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Arņa Kilbloka vāka dizains

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Raita Kozlovska, 2019

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2019

ISBN 978-9934-0-8201-6

*Tavs ļaunākais ienaidnieks ir tas, kuru tu nepazīsti;
tu negribi redzēt viņu nākam.*

*Viņš bija saskatījis to, kas citiem netika rādīts. Maskā ne-
spēja maldināt. Viņš bija redzējis, kā tā izirst un nolūp kā krā-
sas kārtā no laika ārdītas mājas. Un atklājas cilvēka patiesā
seja, kā tagad, kad Antons Breke bija palicis viens. Nedz acis
vairs dzalkstīja, nedz deguns slējās debesīs. Vīrietis, kas pirms
divām stundām taisnu muguru un stīvu skatienu bija izkā-
pis no Passat, stipri vien izmainījās, kolīdz pārkāpa viesnīcas
numura sliksni. Ik pa laikam tika ieslēgta un izslēgta gaisma,
it kā Brekem tur iekšā nekā cita nebūtu, ko darīt. Cerams, ka tā.
Cerams, ka viņš ne par mata tiesu nav ticis tuvāk atbildei. Tomēr
bija viņam jāseko. Paša acīm jāredz, ar ko aizņemts KRIPOS
neapstrīdamais spīdeklis. Vai izslavētais instinkts atmodīsies
arī šoreiz?*

PROLOGS

Viļņa, Lietuva

SĀNIELĀ STĀVĒJA TIKAI kāds vecs mopēds un pāris tukšu pudeļu kastu. Doskino apturēja mašīnu un brīdi vēroja ceļu, līdz kuram bija metri trīsdesmit. Garām lēni aizslidēja policijas mašīna, taču te bija pārāk tumšs, lai kaut ko saskatītu.

Vienlaikus ar durvju aizciršanas atskanēja cīņas troksnis, vīrietim cenšoties atsvabināties no Ivana tēraudcietajām rokām, kas bija apžņaugušas viņa kaklu. Doskino skaitīja sekundes.

Neviens nebija izturējies ilgāk par divdesmit.

Šoferis, kas savā pēdējā reisā bija kritis kārdinājumā un ķēries klāt metamfetamīna kravai, izvilka līdz divpadsmitajai.

Ivans, nostājies blakus Doskino, padeva prasīto smēķi un tādu pašu iesprauda zobos arī sev.

– Uguns ir? – Ivans jautāja.

Doskino aizdedza abus. – Kā ar nākamo kravu?

Viņš uzlūkoja par sevi trīsdesmit gadus jaunāko Ivanu.

– Esmu jau uzdevis sameklēt uzticamu šoferi.

– Labi. Šoreiz nekādu idiotu.

Ivans pasmīkņāja. – Nu... inženieris diezin vai trāpīsies.

Pēc desmit dienām

PIRMĀ DAĻA

SLEPKAVĪBA

Pirmdiena, 13. decembris

1. NODAĻA

SEN CELTAJĀS BŪVĒS nedega neviena gaisma; kontrolpostenis starp Vāciju un Dāniju pie Flensburgas bija neapdzīvots. Bija gan solīts, ka viss ritēs gludi, tomēr viņš atviegloti uzelpoja. Tagad, vakara tumsā, šķita, ka brauc cauri kādam rēgu ciemam vai pamestai Mežonīgo rietumu pilsētai, kuras iemītnieki, nespēdami izturēt drausmīgās patvarības, devuši kājām vaļu. Ja manītu arī savdabīgos, sienās izcirstos logus un vietām vējā ripojošus sažuvušu augu kamolus, aina būtu pilnīga.

Tomēr te nekā tāda nebija. Nedz spoku, nedz kovboju. Vien ES un gandrīz neeksistējošas robežas starp valstīm. Paradīze tādiem kā Doskino un viņš pats.

Bernands Mielkoss, sizdams ar abām rokām pa stūresratu, izpildīja bungu solo. Nākamajā krustojumā nogriezās no autostrādes un, braukdams pavisam lēni, vadīja mašīnu pa šauru ceļu, kam, ja varēja ticēt ceļa zīmei pirms kāda kilometra, vajadzēja aizvest līdz atpūtas laukumam. Viņš ieslēdza radio. Mazliet pagrozot pogu, atskanēja kaut kas, kam, viņaprāt, nebija ne ritma, ne melodijas. Grozīja tālāk. Apstājās, beidzot saklausījis kaut ko pazīstamu. Klusām, kā prazdams dungoja līdz: “...*All along the water fall, with you, my brown eyed girl. You, my brown eyed girl. Do you remember when we used to sing, shalalala...*”

Gan viņa paša, gan Vena Morisona balsi pārmāca skaļumā pieaugoša dīzeļmotora ducināšana. Aiz viņa uz apgaismoto stāvlaukumu ripināja vēl kāds. Bernands Mielkoss paskatījās spogulī. Viņu apžilbināja seši lukturi. Divi četrkantīgie apakšā un četri apaļie virs vadītāja kabīnes, kas spožumā daudz neatpalika no saules gaismas. Bernands attaisīja cigarešu paciņu un nolaida logu trīs centimetru